JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIV. ZATURDAG den 4den MAART, 1826. N. 9

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Wedowe W^M LEE.

Mengelingen.

Een beroemd sterrekondige te Praag heeft eenige belangryke waarnemingen gedaan aangaande een der laatste kometen:

Deze komeet had behalve hare gewoone staart nog eene tweede; by naauwkeuriger waarnemingen is het gebleken dat deze tweede staart een lichten spoor was, welke de komeet op haren doortogt achter zich had gelaten, even gelyk de vuurbollen en andere luchtverhevelingen zulks doen. Voor het overige was dit lichtspoor niet zoo schitterend noch zoo lang als de eigenlyke staart tegen over de zon.

"Wy hebben onlangs in een onzer kouranten een verslag gegeven, van eene versteende stad, welke in Afrika gelegen is; omtrent deze versteende stad vinden wy nog de volgende byzonderheden uit de ongelukkige reis van een' Engelsch koopman die by de Algerynen gevangen en door de daarom heen liggende landstreeken van Afrika omgevoerd werd, welke reis geplaatst is in de reizen naar de Oost en West Indien, verzameld door J.L. Gottfried, het tweede stuk.

"Sommige van myne goede vrienden, die voor dezen te Tripoli waren geweest, zeiden my dat er omtrent vyf dag reizen van die stad in het zuid oosten, tusschen de bergen van Gubel verscheidene gedenkteekens van Gods regtvaardigheid worden gevonden; vele van onze Engelschen getuigen, dat zy verscheidene stukken daarvan, die de Moren te Tripoli bragten gezien hebben, en in de stad, als van een ontwyfelbare waarheid dikwyls hoorden spreken.— Zelfs eenige van onze kooplieden dreef de nieuwsgierigheid van daar, naar toe te gaan, maar zy zweren insgelyks dat er in de gebergtens omtrent vyf dag reizen van Tripoli eene gansche stad is, genaamd Ougla, vol zulke vertooningen; dat er steenen zyn, verbeeldende allerlei dieren die men in eene stad vindt, benevens de huizen, inwoners, beesten, boomen, muren, kamers, en dat alles zeer onderscheidenlyk. Ons volk waren in de huizen geweest en vond daar een kind in de wieg, beide van steen, eene vrouw leggende op een steenen bed, een man staande in de deur; kameelen in verschillende posturen; een man slaande zyn wyf; twee menschen vechtende; katten, honden, muizen en al wat men gemeenlyk in de steden ziet; alles van steen en vertoonden zoo juist de gedaantes, lyfgestalten en driften der inwoners te dier tyd, dat het voor een beeldhouwer onmogelyk was na te doen.

Ik weet wel dat dit verhaal leugenachtig schynt, maar vraag het gry aan alle kooplieden, die ooit in Tripoli of daar om heen geweest zyn, zy zullen allen uit eenen mond daarvan getuigen.

Het gene de Moren van die stad zeggen, is dat dezelve vóór dezen, zeer volkryk en vruchtbaar was, gelyk men klaar uit de versteende boomen van allerlei soorten, en uit de plaatsen die nog naar hoven en boomgaarden gelyken, afmeten kan; en dat God wanneer de inwoners zware ongeregtigheden begonnen te plegen, in een oogenblik tyde al hun bedryf stremde, en de ligchamen in harde steen verkeerde, op dat de toekomende geslachten mogen zien en hem leeren vreezen."

Parys.— De maatschappy ter bevordering der aardrykskonde alhier, heeft op den 2den April laatstleden, hare algemeene vergadering gehouden; van deze vergadering werd de volgende nieuwe prys uitlooving bekend gemaakt, namelyk; Eene Medaille van 3000 franken waarde ter aanmoediging tot eene reize door Afrika. De Maatschappy verlangt eene omstandige beschryving van het oude Cyrenais, gegrond op de eigene waarnemingen des schryvers en vergezeld gaande van eene landkaart; en om na te sporen of er eenige Physieke daadzaken bestaan, welke ten grondslag kunnen strekken van de overlevering, wegens eene stad of streek vervuld met menschelyke versteeningen, welke in dit landschap zoude bestaan.

De Stad Moscau.

Uit eene in Engeland verschenen reize door Rusland, van Dr. Robert Syell is het volgende wegens Moscau opmerkenswaardig.

Nieuw Moscau is een der wonderen van Rusland. De snelheid waarmede men deze groote hoofdstad uit hare assche heeft zien verryzen, schynt byna een wonderwerk. De vreesselyke brand van 1812 zal op die beroemde stad omtrent denzelfden invloed hebben als die van 1666 op Londen. Eene grootendeels onregelmatige leelyk en slecht gebouwde stad, is door regelmatige en bevallige gebouwen vervangen. Het zoo onaardig contrast voor de reizigers, om eenige heerlyke paleizen naast eene menigte bouwvallige hutten te aanschouwen, zal hun gezigt niet meer hinderen.

Moscau heeft eindelyk deszelfs Azistisch voorkomen verloren, en plaats genomen onder de schoone hoofdsteden van Europa. Men telde er 9,158 huizen vóór den brand, tegenwoordig moet men ze op niet minder schatten, daar men in 1820 'er reeds acht à negenduizend herbouwd had. Vóór 1812 werd het *maximum* der bevolking in den zomer omtrent op 300,000 zielen geschat, nu rekent men dezelve op omtrent 200,000. Onder de verfraayingen dezer hoofdstad aangebragt, merkt men bovenal op: vooreerst een' prachtigen openbaren tuin in Beloi Gorod, waaraan men den naam van Alexander tuin gegeven heeft, en ten andere een zeer groot en prachtig gebouw van een' byzonderen aard. Hetzelve is voor de wapenoefeningen der legerbenden bestemd, wanneer die niet in de open lucht, uithoofde van de strengheid des klimaats, kunnen geschieden. Dit gebouw even stevig als bevallig opgetrokken, is met fraaye kolommen van de Ionische orde versierd. De Exercitiezaal is de uitgestrektste van alle in muren omsloten. Zy is 560 Eng. voeten lang, 168 voeten breed, en 34 à 44 voeten hoog. Men kan 'er te gelyker tyd tweeduizend man voetvolk en duizend man paardevolk manoeuvres laten verrigten; gewoonlyk oefent men 'er echter slechts een bataillon en een eskadron te zamen.

Sedert eenen geruimen tyd is de zoo zeer vermaarde handel tusschen Amsterdam en Duitschland sterk in verval geraakt, hetwelk men voornamelyk toegeschreven heeft aan de formaliteiten welke plaats hadden by het in en uitvoeren der goederen van Duitschland en Holland; en daarentegen is de handel tusschen Hamburg en het binnenste van Duitschland als ook van Hamburg naar Straatsburg zeer toegenomen, niettegenstaande de zware onkosten waarmede deze laatste handel vergezeld ging, aangezien de goederen van Havre naar Straatsburg per as moesten vervoerd worden. Thans heeft men begonnen met stoomboten op den Rhyn te varen, waarmede veel tyd gewonnen wordt, daar toen de stoomboten niet gebruikt werden, men drie maanden tyd noodig had, om van Rotterdam tot Bazel te komen, en de stoom vaartuigen dezelfde reis doen in zes dagen. Tot nog toe worden dezelve slechts gebezigd om passagiers over te voeren, doch zullen welhaast toegepast worden op den handel; en 'er laat geen twyfel over dat wanneer de formaliteiten eenigsints afgeschaft worden, de handel tusschen Amsterdam en Duitschland door middel van deze stoomvaart weldra weder in bloei zal toenemen, terwyl de handel van Havre over Straatsburg grootendeels moet afnemen.

Het schynt dat tusschen de Porte en den onderkoning van Egypte een geheim traktaat is gesloten, om het Grieksche volk in Griekenland uitteroeyen en Egypte op de volgende zonderlinge wyze te bevolken:—

De Grieken van het mannelyke geslacht, welke in de handen van de Turken of Egyptenaren vallen, worden omgebragt; de Grieksche vrouwen worden naar Egypte overgevoerd; en de Pacha van Egypte die zich voor eenigen tyd geleden meester gemaakt heeft van de landstreek Nubiën, heeft van daar eenige duizende negers naar Egypte overgebragt, welke hy met de Grieksche vrouwen laat uithuwen, waaruit een ras van menschen als molatten voortspruit, om daardoor volgens hun gevoelen, het Turksche gebied van het gevaarlyke kristen volk te zuiveren en met een geslacht van menschen te bevolken welke voor het Mahomedaansche ryk onschadelyk kunnen zyn.

Volgens de laatste berigten uit Londen heeft men reeds veel voortgang gemaakt met het opvisschen der galjoenen, welke in de baai van Vigo gezonken zyn. Men heeft reeds de plaats van zes galjoenen ontdekt, door middel van de duikers klokken; uit een van dezelven heeft men eenige zilveren staven benevens twee zilveren vasen, waarop de wapens van Bourbon staan, opgevischt.

Den 2den Maart 1826.

NAAR AMSTERDAM.

Zal uiterlyk op den 20sten dezer vertrekken het gekoperde Nederlandsche Brikschip

MARIA & JACOBA,

Kapitein J. J. BART.

Voor Vragt of Passagie, vervoege men zich ten Kantore van

TH. JUTTING & ABM. DE VEER, JR.

March 3, 1826.

FOR PUERTO CABELLO,

The strong built coppered dnd copper fastened

SCHOONER

CORNELIA.

Sails well, carries a large cargo, and well known for her accomodations for Passengers.—Will sail in a few days. For Freight or Passage, please apply to the subscriber on board or at his house in Pietermaay, No. 11

JOSEPH MOLLER.

Den 17den February 1826.

NAAR HAMBURG,

Zal in den loop der aanstaande maand vertrekken de Nederlandsche brik

CATHARINA VAN CURACAO,

Kapitein H. D. ALVES.

Voor Vracht en Passagie, vervoege men zich ten Kantore van

C. A. ZEPPENFELDT.

DE Schoutbÿnacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat goedgevonden en besloten is te bepalen, zoo als hierbÿ wordt bepaald:

Dat in het vervolg Jaarlÿks op den geboorte dag van Zÿne Majesteit onzen geëerbiedigden en geliefden Koning zÿnde den 24sten Augustus, bÿ alle kerkgenootschappen binnen deze kolonie Godsdienst oefening zal gehouden worden om het Opperwezen te danken voor de verlenging van het leven Zÿner Majesteits en daarvoor te bidden, overeenkomstig de bepaling die daaromtrent door het Gouvernement met overleg van de onderscheidene kerkbesturen ter doelmatige Godsdienstige viering van dien dag zal worden beraamd.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam op Curaçao den 21sten Februarÿ 1826, het dertiende Jaar van Zÿner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van dezelven,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 3den Maart daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

DE Schoutbÿnacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat, aangezien er bÿ sommigen het denkbeeld schÿnt te bestaan als of de Godsdienstige inzegening des huwelÿks, na het voltrekken deszelven volgens de wetten van den Lande, bÿ de regering niet gaarne zoude gezien zÿn, het derhalve tot wegruiming van alle verkeerde denkbeelden dien aangaande, goedgevonden en besloten is te verklaren, zoo als hierbÿ wordt verklaard, dat de regering dezer kolonie, wel verre van eenigen tegenzin te hebben aan de Godsdienstige inzegening van huwelÿken na de voltrekking derzelve voor de Commissarissen uit dezen Raad, als de daartoe bevoegde autoriteit, integendeel gaarne zoude zien dat dergelÿke inzegening, welke aan allen bÿ de publicatie van Zÿne Excellentie den Gouverneur dd. 12den Februarÿ 1822 is vrÿgelaten, op de plegtigste wÿze geschiede.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam op Curaçao den 21sten Februarÿ 1826, het dertiende Jaar van Zÿner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van dezelven,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad den 3den Maart daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

DE Schoutbÿnacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat, in navolging van het verordende ten deze in het Moederland, goedgevonden en besloten is te bepalen zoo als hierbÿ wordt bepaald:

Dat het formulier van den eed voor eenen iegelÿken, tot welke Godsdienstige gezindheid dezelve ook moge behooren, voortaan eenig zal zÿn; namelÿk: met het opsteken der twee voorste vingers van de regter hand, en de zoodanigen die van het Israelitisch kerkgenootschap zÿn daarbÿ nog met gedekten hoofde, de woorden: "zoo waarlÿk helpe mÿ God Almagtig," uit te spreken; zoo dat in het toekomende geenen eed op eenige andere dan de zoo evengemelde wÿze kan of behoort te worden afgenomen.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam, op Curaçao den 21sten Februarÿ 1826, het dertiende Jaar van Zÿner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van dezelven,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 3den Maart daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Fiscaal's Kantoor, den 3den Maart 1826.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 16 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 1sten Maart 1826.

BEKENDMAKING VAN DE EXECUTEUREN.

HIERBY wordt kennis gegeven, aan de genen die verschuldigd zyn aan den boedel van wylen C. L. PARKER, dat hunne rekeningen ter geregtelyke invordering zullen afgegeven worden, ten zy dat dezelven onverwyld betaald worden aan Abm. De Meza of Theod Jutting & Abm. De Veer jr.; de genen die iets te vorderen hebben van gemelden boedel, worden verzocht, om hunne vordering ter vereffening aan een der Executeuren in te leveren.

A. E. PARKER. THS. JUTTING. ABM. DE MEZA. ABM. DE VEER, JR. PHILIP ROBINSON.	Executeuren over den boedel van wylen C. L. Parker.

March 1, 1826.

EXECUTORS NOTICE.

NOTICE is hereby given to those indebted to the Estate of the late C. L. PARKER that their accounts will be put in suit unless immediate payment is made to Abm. De Meza or Ths. Jutting & Abm. De Veer jr.; those having demands against said estate will please render the same to either of the Executors for adjustment.

A. E. PARKER. THS. JUTTING. ABM. DE MEZA. ABM. DE VEER, JR. PHILIP ROBINSON.	Executors of the Estate of the late C. L. Parker.

Den 2den Maart 1826.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekende zal op den 8sten dezer, des morgens ten 10 ure, ten zyne Huize binnen het Fort Amsterdam, by Publieke Opveiling doen verkoopen, een party Meubelen en Huissieraden, eenige Boeken, benevens eenige kisten beste Rhyn Wyn, (Niersteiner van 1819) en eenige manden met Kruiken Seltzerwater.

H. TEN HAM.

Den 24sten February 1826.

DE ondergeteekende zal op den 13den Maart aanstaande by Publieke Opveilinge doen verkoopen: een Plantagie genaamd Klein St. Joris, gelegen in de Oost Divisie 1ste Distrikt; een Huis op Pietermaay, Wyk 1 onder No. 13, als mede eenige Slaven, Beestialen, Juwelen, Goud en Zilverwerk, Tafel en Thee Serviezen, Meubelen, Huisraad en een aantal Gedrukte Boeken, &c. &c.

GABRIEL STRIDDELS.

Lÿst der sedert den 4sten Februarÿ tot den 3den Maart aangebragte en onafgehaalde brieven.

Anna Elizabeth Lloyd	Joseph Perry
George Lopez	Mateo Ant. del Rio

Curaçao den 3den Maart 1826.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—FEBRUARY.

27.	bark	Aimable Soledad, Marero,	Coro
	golet	Cornelia, Moller,	Puerto Cabello
28.	——	James, Coolman,	dito
	bomb	Louisa, Dewindt,	dito

MAART.

2.	golet	Union Filantropico, Ferrer,	Coro
3	——	Eolo, Xemenes,	dito
	faluca	El Veloy, Garcia,	Puerto Cabello
	golet	Juanita, Dejongh,	Maracaybo

UITGEKLAARD—FEBRUARY.

25.	golet	Felicidad, Monaga,	Puerto Cabello
	brik	Henrique, Campbell,	dito
27.	schip	Charleston, Hitchcock,	New York
	bark	Maria, Henriquez,	St. Martha
28.	golet	Anna, Bolwig,	St. Thomas
	——	Twee Vrienden, Wever	Aruba
	——	Favorite, Marounje;	Coro
	——	Twee Broeders, Laclo,	Aruba

MAART.

1.	golet	Perseverance, Boom,	Cumarebo
	——	Armonée, Marten,	Zee
	——	Josephina, Martin,	St. Thomas
2.	——	Betsy, Geerste jr.	Coro
3.	——	Geertruida, Levy,	Maracaybo
	bark	Aimable Soledad, Marero,	Coro

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 5den Maart, ten 9 ure.

Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.

Dingsdag laatstleden zÿnde de verjaring des geboorten dags van Zÿne Koninglÿke Hoogheid, Willem Frederik Karel, Prins der Nederlanden, waren vroeg in den morgen al de schepen in de haven fraaÿelÿk met vlaggen versierd; ten 10 ure voor den middag trok het garnisoen op in parade binnen het Fort Amsterdam, alwaar hetzelve door Z. E. den Gouverneur in oogenschouw genomen werd, en op den middag werd er een koninglÿk salut gedaan, van het Fort Amsterdam.

Op dezen heugchelÿken dag, gaven de Broeders Vrÿmetzelaren, der Loge de Vergenoeging, De Weled. Heer W. Prince, Achtbare Meester, een Diné, in het Locaal der Loge, ter eere van den Groot Meester Nationaal van het Groot Oosten van Nederland. De Broeders benevens hunne gasten vergaderden ten half vier ure des achtermiddags en namen plaats aan eenen luisterrÿken en aangenamen disch. Er werden gedurende den maaltÿd Nationale en Masonieke toosten gedronken en eenige toepasselÿke lofredenen uitgesproken; de grootste eensgezindheid en vergenoegdheid heerschten er; en de broeders scheidden van elkanderen des middernacht, zeer voldaan over het heusch onthaal, hetwelke zÿ genoten hebben.

Z. M's. Paket Brik de Brak, gekommandeerd door den luitenant der Eerste Klasse N. L. Koops, vertrok op Maandag morgen van deze haven naar het Moederland.

Op den zelfden dag kwam alhier aan, van La Guayra en Puerto Cabello, Z. M's. Brik de Kemphaan, gekommandeerd door den kapitein luitenant van Rÿn.

Z. M's. Paket Brik de Sirene, gekommandeerd door den luitenant der Eerste Klasse, Van der Graaff, vertrok op Woensdag middag van deze haven naar het Moederland.

Een berigt uit de Zeetÿding:

Amsterdam, 19den December 1825.

"Het schip Betsÿ en Carolina, schipper Cornelis Schröder, met koffÿ en Japanhout, van Batavia naar Amsterdam, na eene reize van vier maanden, zich den 16den dezer, vóór de Texelsche wal bevindende, met dikte van mist en regen, zoo dat het vuur van Kÿkduin, niet te zien was, is dien óchtend ten half zeven ure, op de buiten gronden der Noorderhaaks gestrand en verbryzeld. Van de equipage zÿn veertien personen, die op stukken hout omdreven, gered, en wel door de loodsschippers; zeven van deze ongelukkige menschen zÿn op Texel aangebragt, de overige zeven in het Nieuwendiep. De kapitein en andere manschappen benevens eenige passagiers hebben bÿ dezen ramp het leven verloren. Het schip en de lading zÿn geheel vergaan."

Er zÿn brieven alhier van La Guayra ontvangen tot de dagteekening van den 25sten laatstleden. Zÿ behelzen de aankomst van de Londensche Paket aldaar, welke nieuwspapieren en brieven van Lon-

den tot den 22sten January aangebragt heeft, behelzende de bevestiging dat Constantÿn afstand van den troon gedaan heeft aan zÿnen broeder Nicolaas, die, tot genoegen van het algemeen, tot keizer van Rusland is afgekondigd geworden. Alles was daar rustig.

In een der jongste Duitsche Tÿdschrif- hebben wÿ het volgende merkwaardige geval gelezen, van een jongeling, die na eenigen tÿd ziek geweest te zÿn in eene slaap ziekte verviel, welke men gemeenlÿk een schÿndood noemt. De jongeling gaf de volgende beschrÿving van zÿne ziekte en gewaande dood:

"Ik was eenigen tÿd lang ziek en op het laatst verviel ik in eene slaap ziekte, welke mÿne levenskrachten zoodanig onderdrukte dat ik mÿ in den toestand van een schÿn doode bevond, zoo dat men mÿ voor werkelÿk dood hield. Mÿne familie wendde alle pogingen aan, om mÿ te herstellen, doch alles vruchteloos. In dezen toestand van magteloosheid moest ik mÿ levendig laten begraven zonder iets er tegen te kunnen doen, schoon ik het gebruik van mÿne zintuigen behield; (gelÿk er meer voorbeelden hiervan voorhanden zÿn) ik kon hooren wat er om mÿ omging, en gevoelde wanneer men mÿ aanraakte, doch zien kon ik niet om dat ik mÿne oogleden niet kon verroeren. Ik wist toen men mÿ uitkleedde en het dood kleed aandeed, ik werd duidelÿk gewaar toen men mÿ in de doodkist nederlegde, toen mÿne bedroefde familie op mÿne lippen de laatste vaarwel kus drukte, de kist geschroefd werd en men mÿ weg droeg; ik hoorde zelfs in de verte het gelui der klokken; de grootste benaauwdheid beving mÿ toen men mÿ in het graf liet zakken, en mÿne kist met aarde bedekte. Op het laatst hoorde ik nog een dof gestommel op mÿn graf, waarschÿnlÿk door het stampen van de aarde, en nu hoorde ik niets meer en was in de donkerheid en eenzaamheid van het graf overgelaten; de gedachte van bÿ de dooden levendig te verkeren, beklemde mÿn hart nog meer, nu dacht ik als op het oogenblik van mÿn ontwaken, wanneer mÿne levenskrachten weder in werking moeten gebragt worden en eene vrÿe ademhaling noodzakelÿk zal zÿn, dat ik dan uit gebrek aan dezelve eenen angstvollen dood zou moeten ondergaan. De akeligste denkbeelden kwamen in mÿ op in deze doode stilte. Na eenige uren in dezen toestand gelegen te hebben, hoorde ik een gedruis boven mÿne kist, en ik bemerkte welhaast dat men aan het graven doende was, en ik gevoelde kort daarna, dat mÿne kist naar omhoog gehaald werd. Men droeg mÿ met de kist weg en eindelÿk gevoelde ik dat men de kist nederzette; dezelve werd toen open gemaakt en ik werd op eene groote tafel uitgestrekt nedergelegd, wanneer men mÿ geheel nakend uitkleedde.

"Hier moet ik opmerken dat dit geval in eene akademie stad plaats had, de studenten van deze plaats eenige proeven met de galvanische vloeistof willende nemen in navolging van den professer Ure, te Glasgow, dachten eene goede gelegenheid in mÿ gevonden te hebben, om dat ik jong en wel bespierd was. Tot dat oogmerk wisten zÿ den dood graver omtekoopen, en op deze wÿze werd ik door hen in hunne kamer overgebragt.

"De professer hield eene verhandeling over het galvanismus, bragt mÿ in gemeenschap met de voltaïsche kolom en eene zware ontlading vloeide door mÿne zenuwen heen; onder deze gewaarwording ontwaakte ik plotselings en gaf een harde gil, zoodanig, dat zoo wel de professer als de studenten allen op een loopen zetten en mÿ alleen in de kamer lieten. Naderhand traden zÿ weder binnen de kamer. Na dat zÿ mÿ wat versterkende middelen toegediend hadden, werd er besloten om de zaak geheim te houden tot bÿ mÿne volmaakte herstelling. Weinige dagen gingen voorbÿ of ik was volkomen hersteld. De studenten gaven toen een diné, waar zÿ eenige vrienden verzochten, benevens mÿne familie. Ik zat achter een scherm en zag mÿne familie, die met beweende oogen, weemoedig van mÿ spraken. Op een gegeven teeken, verscheen ik van achter de scherm, ik viel hen om den hals, doch zÿ waren zoo zeer ontsteld, dat zÿ dachten mÿn geest te zien. Eindelÿk bedaarden zÿ en het gantsche geval werd hen toen verteld. Zoo ben ik door een geheel zonderling toeval, uit den dood weder in dit leven terug gebragt."

*** *GETROUWD*—Op laatstleden Woensdag de Heer J. A. Quast met Mejufvrouw F. W. Neuman; en te Paramaribo op den 12den February ll. de Heer W. W Beeldsnyder Raven met Mevrouw Deweduwe Brink.

*** *OVERLEDEN*—Te Puerto Cabello, op Zondag den 19den laatstleden, de Weled. Heer J. H. Jutting, ewz.

Letters from La Guayra to the 25th ult. have been received, stating the arrival there of the London Packet, bringing papers and letters to the 22d of January last, and containing the confirmation of the abdication of Constantine in favor of his brother Nicholas, who was proclaimed Emperor of Russia, to the general satisfaction. Every thing being tranquil at that time.

FROM EL COLOMBIANO.

Caracas, Feb. 8.

Peru.—An intelligent passenger in the Merope has furnished us with the following intelligence from the Pacific, to the month of Oct.

General Rodil had still possession of the castles at Callao. Sir Murray Maxwell and Captain Brown, of the British frigates Briton and Tartar, went from Chorillos to Callao at the solicitation, it was understood, of the Peruvian government, to offer to the Spanish governor a safe escort on board of, and passage to Europe in the Tartar, then on the eve of sailing with all his suite, and a guarantee that the garrison should be allowed the same terms as were stipulated in the capitulation of General Canterac at Ayacucho. General Rodil, however refused any mediation, and intimated to the British commanders that it was his intention to hold out as long as he had a shot to fire. There was every appearance of plenty in the Castle even to fresh stock and vegetables. A constant fire was kept up between the Castle and entrenchments of the Patriots.—*American Paper.*

SPAIN.

In proportion as the truth comes to light, we lose the little hope that remained of preserving a small part of our trans marine possessions. Official dispatches were received a few days ago, which have thrown our ministry into consternation. M. Pinillos, the new Intendent of the Havannah, has written from the United States, where he has stopped in his way to his destination. He announces, not only to the Minister for Foreign Affairs, but to the King himself, that the naval and military preparations, which are now making in Colombia and Mexico, are so considerable, that it must be concluded as impossible long to defend the Isle of Cuba and that of Porto Rico against the attacks which appear to be manifested against them. The hostile force will also find a powerful auxiliary in the elements of discord which prevail in the interior, and in the fermentation which the republican spirit excites. The report of M. Pinillos says also, that the fears which these preparations inspire, must extend beyond the colonies which have remained faithful to the mother country. Spain itself ought to be on its guard. Next spring the enemy will not confine himself to privateering war; a landing on the coasts where the discontent is the most general, may very likely take places and augment the embarrassment of the government. In short, the picture which he draw, is most alarming, and has excited the most serious uneasiness. It is remarked that the conference between the King and the Duke del Infantado have since been very frequent.

The unfortunate King of Spain, in addition to all the other troubles by which his evil genius has surrounded him, was it appears, menaced with the destruction of the most splendid of his palaces by fire. The convent of the Escurial was in flames, and there was little hope of saving the palace from sharing its fate. A royal decree has been issued for the regulation of the finances of the Kingdom. No mere fiscal arrangements can replenish the treasury of an impoverished nation like Spain; but there is nothing in this decree in any respect calculated to forward the objects of its contrivers. M Zea has been ordered to depart in great haste on his mission, or rather exile, to Saxony.—*Courier Francais.*

SKETCH OF THE LIFE OF ALEXANDER

(Abridged from the *New Monthly Magazine*, and written by Dr. Lyall.)

As soon as Alexander could walk, an English man, Mr. Parland, was appointed his *diadka*, a term which may be translated *run after*, but which has, by some, been interpreted by the expression *man nurse*. This gentleman is now living at Petersburgh, after having experienced the Imperial bounty in many ways; and is placed, not only in comfortable, but in affluent circumstances.

In the days of youthful and impetuous passion, in the midst of a voluptuous court, surrounded by almost all the beauty and fashion of Russia, unawed by examples of chastity and private virtue in the highest individuals of the realm, seduced by the temptations and facilities of gratification, it is not to be wondered that the young and blooming Alexander should have had numerous love intrigues at an early period of his life. On the contrary, it may seem surprising, that the young Prince, placed in the midst of so much evil example, so much depravity, and so great a deficiency of moral principle, should have wandered so little as he did from the path of virtue.

The above circumstances being taken into view, it might naturally enough be supposed that an early marriage was recommended; and accordingly he was married when 16 years of age, October 9, 1793, to the princess Louisa of Baden Dorlach, two years younger than himself, and still the reigning Empress. The princess, on becoming of the Greek religion, assumed the name of Elizabeta Alexiena. The marriage was a political scheme of Catherine II. and though the young bride was beautiful and interesting, there was a coolness in her manner which ill accorded with the warmth of Alexander's passion, and which rendered her not exactly the object of his choice. By her Majesty the Autocrat had two children, both of whom died in infancy. Since their death, to the regret of the Imperial couple, and of the Russian nation, God has given" no additional offspring.

Agreeable to a revelation made to him in a dream, or in a vision, Paul had built the palace of St. Michael, an immense quadrangular pile, at the bottom of the summer gardens, moated round and fortified with bastions of granite; and there, as in a fortified castle, and secure from danger, the Emperor, with his family, took up his residence. His Majesty, however, seems to have had some presentiment of his approaching fate, and had even ordered a secret staircase to be constructed, which led from his own chambers to the terrace, but, in the hour of danger, he was unable to take advantage of this exit. Late on the evening of the 11th, or early on the morning of the 12th of March 1801, Paul was assailed by a band of conspirators; and, after unavailing threats, succeeded by entreaties and promises, and a noble resistance, his Majesty was strangled by means of a sash, one end of which was held by Zubof, while a young Hanoverian crew the other, till their victim expired. As if they had been attending a banquet, the assassins retired from the place without the least molestation, and returned to their respective homes. Medical aid was called, in the hope of restoring suspended animation, but Paul had paid the debt of nature, and a few days afterwards his body was embalmed by Sir James Wylie, one of the lucky individuals whose fortune was made by his imperial master's whims.

Whether Alexander was aware of the intended murder of his father, or whether he knew of the time fixed for its perpetration, admits of discussion; but it is certain, that at an early hour of the morning of the 12th of March, his friends and his counsellors rallied round him; that the death of Paul, and the accession of Alexander, were announced to the capital at seven o'clock, and that by eight the principal nobility had paid their homage to the Grand Duke, under his new character, in the chapel of the Winter Palace. The great officers of state being assembled there, Alexander was declared Emperor of all the Russians.

It seems almost an anomaly in history, that the murderers of Peter III. became the avowed favourites, or the *protégés*, of Catherine II; and it is scarcely less remarkable, that the mercy of Alexander was extended to the assassins of his father. Zubof, the chief conspirator, and the most active of the murderous band, was ordered not to approach the Imperial residence; and Count Panin, the former governor of the city, was transferred to Riga. The other conspirators were treated as if no blame attached to their characters. It is difficult to penetrate the secrets of Courts; the real motives of their actions are seldom revealed to the world.

In the twenty fourth year of his age, the Grand Duke ascended the throne of his ancestors, having previously been the favourite of his father's subjects. His mild deportment, his suavity of manners, his amiable disposition, and his goodness of heart, had gained him the love and the respect of all classes of the population of the empire.

Having said thus much of the early life and of some of the public acts of Alexander's reign, we shall now notice his love affairs.

The unfortunate attachment of the Czar to Madame N——, soon after his marriage, gave rise to the most serious differences between this Monarch and his interesting consort. Madame N—— bore the autocrat several children: one of them, a female, lately died, when about to be married. Being the Emperor's very picture, she naturally attracted the notice of the people as she traversed the streets, or the promenades of Petersburgh. Her death overwhelmed the Emperor with grief.

Madame N— was spouse of Le Grand Veneur who either winked at his lady's infidelity, or was obliged to wink at it; for in the North, notwithstanding all the advance towards refinement, despotism, in some instances, maintains its ground, and acts as it wills, contrary to law, justice, humanity, and religion.

The lady just alluded to had a handsome establishment allowed her by his Imperial Majesty, and besides an excellent town house near the residence she had also a country house in one of the islands formed by the branches of the Neva, and not far distant from the Emperor's summer palace. There she and her illegitimate offspring generally spent the fine season of the year.

The Empress had often in vain remonstrated

with the Emperor respecting his connexion, with Madame N——, and she had frequently threatened to abandon her throne and to retire to her relations in Germany. But the Dowager Empress, who really loved and pitied her Imperial daughter in law, partly by caresses and entreaties, partly by prudential measures and persuasion, and partly by her disapproval of Alexander's conduct and her severe remonstrances to her imperial son, succeeded in delaying her design. Yet, however sincere might be his vows of amendment at the moment, the Autocrat of all the Russias, like other mortals, found that the chains of love are not easily ruptured, and after a short absence and repentance he returned to sin again. Such was the Emperor's conduct for many years towards Madame N——; and, as mentioned, the fruit of the intercourse was a young family.

The Emperor also showed a decided predilection to some other females, and among the rest, to the wives of two merchants, whom the author of this sketch has seen to receive marked attention at the grand annual masquerade held on the 1st of January, to which all grades of the Petersburghers are freely admitted, provided they be in proper dresses.

From the open manifestation of his passion for a few females, and from his amorous constitution, it was inferred that Alexander had many secret intrigues besides, with the beauties of the Court of the theatres, and of the metropolis; and there is strong reason to presume that the inference was just.

In consequence of such conduct, it was very reasonable for the Empress to be highly discontented. In the year 1814 15 she was in Germany; and it was reported that she had refused to return to Russia unless the Emperor would bind himself under a solemn oath, that he would banish Madame N.—— from the Russian empire; and even after a deed to that effect was obtained it required the persuasions and the cunning of the Dowager Empress to get her Imperial Majesty in motion for the Northern metropolis.

Madame N—— was accordingly necessitated to leave Russia with her children. She went to France, and at present she resides in Paris. Since that event, it is stated that the Emperor Alexander had shown his regret at the faults of his youth, by repentance and the Finest conduct to his imperial consort, with whom he passed much time in his evenings.*

*Travels in Russia, vol. 2, page 424.

Translated for the Courant.

MESSAGE

Of the Vice President of Colombia to the Congress of 1826.

(Concluded from our last.)

Fellow-Citizens of the Senate,
and of the House of Representatives,

The Republic continues in the full enjoyment of internal tranquility. The constitution is venerated—the laws are observed—the citizens enjoy the free exercise of their rights to appeal to the fulfilment of the same. The constitutional elections have gone through their operations, without disturbance and with the liberty becoming a sovereign people. The press has fulfilled a part of its duties going through a thorough discussion of the important problems to be solved by the Republic, in the exercise of her rights; and notwithstanding the improbability—nay, the impossibility of keeping at bay the deleterious language of the passions, still we have viewed with no small degree of satisfaction that it could not batter down the bulwarks of the moral strength of government. The political administration of the departments and provinces and the administration of justice have been considerably improved by the laws of 11th March and 11th and 13th May, now in force. There are, however, several imperfections that require correction—there are vacuums to be filled and doubts to be resolved in this branch so essentially important to the felicity of the citizens; and although I am sensible, that the improvement of civilization and the propagation of knowledge for the formation of a complete code of laws, calculated to protect liberty, ensure public order and raise the nation to a high pitch of glory and prosperity is the work of time—still I venture to hope, from your wisdom and from the practical observations of the tribunals of justice, whose assistance I have required, to see at no distant period, a system of laws more perfect and more in unison with our institutions. You will ponder, scrupulously on the propriety or impropriety of introducing generally, the noble guarantee of the jury, or if it should be permitted to advance from the precincts of commercial transactions and abuses of the press, to criminal affairs—or at least, to the cognizance of those crimes most dangerous to society, and more frequent in perpetration; public education calls forth for an uniform system and for sufficient funds to extend itself throughout the Republic, so that not a village be found without its Lencastorian Seminary—not a province, without its University. It is true, that my views have been in a great measure thwarted in this respect—but, nevertheless, this branch has made admirable progress. Official proclamations have given notice that under the guarantees and contracts entered into with the parties therein concerned, the colonization and cultivation of the national lands placed by Congress at the disposal of government, will shortly be brought into effect. I have distributed the three millions of fanegadas granted by the law of 11th June 1823, in all the provinces of the Republic, in order to render the benefit to be accrued therefrom, common to all, and especially so, in those sections, whose clime and slender population rendered them worthy of the primary attention and care of government. Our citizens have formed associations, not only to this end, but also tending to the common welfare of the nation at large:—hence, has appeared among us, the spirit of Enterprise—the primâ mobile of the national and individual wealth. Our emigration laws have been the subject of public investigation, by which they have been denounced; it behoves you to scrutinize their fundamental principles, and to pronounce an amendment worthy of the age in which we live, and compatible with the institutions of Colombia. The secretary for the home department will lay before you the particulars of his administration, which will enable you to see into the internal situation of the country. I have in the meantime to beseech you, to abolish for ever those baneful laws, once the offspring of circumstances, but which, now, disgrace the face of our institutions; once calculated to save the Republic, in critical moments when an active and powerful enemy, alternately occupied one or more places—but which now, when the country is free, and that public opinion is rectified and secured, serve only to spread terror and dismay into the people, and to stimulate the rods of power.

The secretary for the home department will lay before you a statement of the national treasury and an estimate of the expences of the present year, with all further informations required in so complicated a department. I have been myself, encompassed by the most trying difficulties, at a loss how to meet all the expenses of the administration—not because the expenditures of the year exceeded the proceeds of the revenues—but because the greatest part of the creditors of the Republic, have come forward for payment of their claims since 1816. Congress will at once comprehend, that having in one year satisfied all the deficiences of former years, I could not but find myself in a conjuncture, embarrassing and disagreeable; the plan I have adopted to pay a part of their claims to each of the creditors, either with a fourth of the revenues of the customs—or with ordinary funds in progressive payments, has certainly satisfied in part the wants of those creditors, but at the same time, diminished considerably the amount of the annual revenues, so that the applications in behalf of the administration could not be attended to. I recommend to Congress to bestow particular attention on the revenue department; it has much to expect from your wisdom and unremitted labor. A general system of duties is worthy of your primary consideration, on the basis of which are to be created the laws of the public revenues, and withal the manner of administrating the same. It is your duty to keep in view on the one hand that from the wealth of the citizens and from their industry, the common treasury to supply the indispensable expenses of the Republic, must flow—while on the other, the citizens cannot accumulate riches, nor indulge in spirit of enterprize, unless where they can rely on wholesome laws to protect and encourage them efficaciously. Hence, one of your chief cares must be, to place in accordance with each other the laws calculated to protect individual wealth, and those for regulating the taxes. I fear, that you will not, in the present session, have sufficient time, to discuss these subjects; yet I must strenuously entreat you to examine with scrupulous eyes, the estimate of the expenses—to make reductions where you judge them necessary—to circumscribe the sum for this years expenses—to support public credit—and to better the condition of the civil officers, whose assignations are inadequate for their present subsistence. On comparing the extent of our revenues—with the expenses which a state of war renders indispensable, you will be convinced, that the system of public taxes once organized, and the way of administrating the same provided for, we have more than ample means to cover our foreign and domestic engagements, the very day we lay down our arms, to repose in the bosom of peace.

From the accounts of the inversion made of the loan of 1824, you will see, that in pursuance to the law to that effect, several of the foreign and domestic debts have been extinguished—the military magazines have been replenished—the army has been maintained—the revenues have been fomented—the interest on the foreign debt, settled up to the present month—and the agriculture in several departments promoted inasmuch as circumstances would permit;—the debt due to this Republic by that of Peru, has not as yet been liquidated. Colombia appears as creditor for the whole, yet Colombia is indebted to various citizens of the Southern Departments for warlike elements tending to the redemption of Peru. I trust, Congress will apply a portion of our claim on Peru, to meet said debt. In so doing, we will but exercise an act of justice and relieve the inhabitants of the south, whose co operations in the campaign of Peru, have been prompt and efficient.

The Colombian army is entitled anew to a public testimony of their virtues. Their armi have shone in distant countries, with equal glory as they had, when coping for the cause of their own. The army subsists on the same warlike footing as before, owing to the state of uncertainty in which we are held by the Spanish policy; and as most of the exigencies for this current year are chiefly to be applied to the military establishment, I recommend as the mee ost expedient to reduce the same, the organization of our national militia—in a manner useful to the objects of its establishment:—the honourable discharge of those Veterans who cannot any longer abide in the ranks, and an efficient protection to our navy.

In the operations of this present administration, I had to contend with many difficulties, both to regulate the debt of the army, and to place it on a friendly footing with our institutions. Full well you know that the Republic possesses no laws peculiar to this branch, and that the Spanish laws in this respect are adapted only to an absolute monarchy. The secretary of war will lay a circumstantial account before you, of this branch of the administration, which will enable you to see into the state of the army, of our fortifications, magazines and stores, education and of the plans of government. I beg leave to remind you in behalf of this inestimable portion of the Republic, whose efforts and virtues have given life to this noble edifice and will forever continue to support it. Consecrate, I pray you, a part of your labors, to give them such laws, as will shield them against arbitrarity and vexations—ensure them a competent subsistence—open to them the gates of honor and repose—dispense due justice in the distribution of rewards and in the application of the penal laws—and, in short, as will not cast in oblivion their families, after their death. The maritime force of the Republic is considerably encreasing; in pursuance to the measures, which in your last session I secretly informed you, to have been taken in this respect. But the Executive, envolved in a cloud of obstacles, as stated in my last message, for want of organic and administrative laws for the direction of the same, cannot flatter itself to present you with a statement, satisfactory in all points of view. It remains with Congress to provide for this urgent necessity, and the maritime force which the Republic will then have, will be more than equivalent for its defense, within, while it will be respected without; and no sooner will our Atlantic Coast be covered against a sudden invasion by sea, than we will be enabled to curtail our military standing, which will produce a saving of money to the treasury, and of hand to agriculture: Nautical education is carried on, notwithstanding the scarcity of funds.

What would have been more satisfactory to me, than this day to offer you a representation of the state of our country, in all respects, cheering? But it is impossible in four years to destroy the work of three centuries. You know, from experience, the innumerable hardships that surround an infant state, which from the most abject servitude, elevates itself to the rank of a free nation, after having alone and with but scanty ressources, stood a long and painful conflict! It is a consolation, however, amid these woful truths, and the peculiar features which have characterised our political transformation, to be able to glory in the belief, that the Republic of Colombia, not only has rent in twain, the chains of her slavery, but has at the same time founded a system of liberty, reared on the dignity and on the rights of men—that among ancient and modern nations, she enjoys the reputation, to which her political economy, the admirable fortitude of her defenders, the lustre of her arms, and the good faith displayed in her administration, so fully entitle her—that to her own exclusive heroic efforts only, she is indebted for the honor of being acknowledged by two nations, who stand foremost in physical and intellectual superiority. That the people everywhere enjoy political and civil liberty, without experiencing the ravages of intestine convulsions which frequently agitate infant states. That the constitution and the laws are supported by public opinions and the freedom of the press. That lights everywhere gradually unfold themselves throughout the vast extent of our territory. That the spirit of enterprize and industry is diffused amongst all classes. That the foundations have been set for peopling and colonizing extensive tracts of land hitherto unexplored and which in the course of seven years have proved an important addition to the family and the wealth of Colombia—that the Republic, in short, by the generous assistance afforded to her sister states, deserves to be hailed, the protectress of South American freedom and independence: Surely no particular power can boast of having by itself wrought this effect—it has been the work of the people, of the army, of the representative body and of all the authorities, whose unanimous and unwearied efforts have merited the protection of the supreme author and legislator of the universe.—The Republic has deposited in your hands a large portion of her hopes, towards the preservation of her liberty, the maintenance of her rights; and the promotion of national and individual weal by means of a prudent vigilance and sober laws, calculated to retrench despotism, preserve public order, favor innocence, punish vice and protect our liberty. The law bids me recommend your labours in the attainment of these ends:—I have obeyed:—it now remains with you to fulfill your duty with the same energy and patriotism as you have hitherto manifested; it is then that you will carry back with you into your hearths, the satisfaction of having answered the expectation of your constituents, in supporting the constitution—watching over the public functionaries—assisting the Executive power and shedding happiness and prosperity throughout the Republic, under the benign influence of a reign of peace and of the laws.

Bogota 2d January 1826.

SANTANDER.